

θηκὰς μοι, σάρκα καὶ ὀστά, καὶ πνοὴν καὶ
ζωὴν. Ἄλλ' ὦ Ποιητὰ μου, Ἀνθρωπά μου,
Κριτὰ, μετανοοῦντα δέξαι με.

☆

Πρόσεχε, Οὐρανὲ καὶ λαλήσω· γῆ ἐνωτίζου
φωνῆς, μετανοούσης Θεῷ καὶ ἠμνοῦσης αὐτόν.

☆

Ἡμάρωσα, τῆς ψυχῆς τὸ ὄραϊόν, ταῖς τῶν
παθῶν ἡδοναῖς, καὶ ὅλως ὄλον τὸν νοῦν, νοῦν
ἐπετέλεσα.

☆

Διέφρηξα τὴν στολὴν μου τὴν πρώην, ἣν ἐξυ-
φάνατό μοι ὁ Πλαστοργὸς ἐξ ἀρχῆς, καὶ
ἔνθεν κείμαι γυμνός.

☆

Ἀπόλεσα, τὸ πρωτόκτιστον κάλλος, καὶ τὴν
ἐδπρέπειά μου, καὶ ἄρτι κείμαι γυμνός, καὶ
καταισχύνομαι.

☆

Ἡμαρτόν σοι μόνος ἐγώ, ἡμαρτον ὕπερ πάν-
τας, Χριστὲ Σωτὴρ μὴ ὑπερίδης με.

☆

Τῷ πληθῷ συμπέφυμαι ὁ τάλας τὸν νοῦν,
πλύνῃ με Δέσποτα τῷ λουτήρι τῶν ἑμῶν, δα-
κρυῶν δέομαί σου, τὴν τῆς σαρκὸς μου στο-
λὴν, λευκάνας ὡς χιόνια.

☆

Σιωπᾷ γενέσθω μοι τὰ δάκρυά μου, Δέσπο-
τα Κύριε, ἔνα νύφωμαι καγὼ, τὰς κόρας τῆς
ψυχῆς μου, καὶ ἴδω σε νοεῶς, τὸ φῶς τὸ
πρὸ αἰῶνων.

☆

Ὡς δάμαλις, ψυχὴ παροιστοήσασα, ἐξωμοιῶ-
θης τῷ Ἐφραίμ' ὡς δορκὰς ἐκ θρόνων, ἀνά-
σωσον τὸν βίον, πτερωθεῖσα πράξει, καὶ νῶ
καὶ θεωρεῖα.

☆

Προσπίτω σοι, καὶ προσάγω σοι, ὡσπερ δά-
κρυα τὰ ρήματά μου. Ἡμαρτον, ὡς ἡμαρτε
πόρνη, καὶ ἠνόμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐπὶ
γῆς. Ἄλλ' οἰκτείρησον Δέσποτα τὸ πόνημά
σου, καὶ ἀνακάλεσάι με.

☆

Ἡμαρτηκότα, Σωτὴρ ἐλέησον, διέγειρόν μου
τὸν νοῦν, πρὸς ἐπιστροφὴν, δέξαι μετανοοῦν-
τα, οἰκτείρησον βῶντα. Ἡμαρτόν σοι μόνω.
ἠνόμησα, ἐλέησόν με.

☆

Εἶδεν Ἥλιος τὸν Κύριον, ἐν λεπτοτάτῃ αἰ-
σῶν, λεπτόνας πρότερον, σάρκα προσενχθῶν,
καὶ νηστεῶν ἐπιδόσεων· ὃν ζήλοισα ψυχὴ
μου ἀπόρριπον, τῶν ἡδονῶν τὸ πάχος, ὡς
θεάσῃ τὸν ποθοῦμενον.

☆

Ἄνοιξο τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται
πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι τῇ Βασιλίδι
μητρὶ, καὶ ἀφθήσομαι, παιδῶς πανηγυρίζων,
καὶ ἄσφ γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

☆

Ρόδον τὸ ἀμάραντον, χαιρε ἡ μόνη βλαστή-
σασ· τὸ μῆλον τὸ γέσμιον, χαιρε ἡ τέσσαρ·
τὸ σφραδίον, τοῦ μόνον Βασιλέως χαιρε Ἀ-
πειρόγαμε, χρίσμιον διάσωσιμα.

☆

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα·
ἀρθροῖε γὰρ τὸ πνεῦμα μου πρὸς Νάον τὸν
ἅγιόν σου, νῶν φέρον τοῦ σώματος, ὄλον
ἐσπιλωμένον. Ἄλλ' ὡς οἰκτίρων κάβαρον
εὐσπλάγχνον σου ἔλτε.

☆

Ἀκάρπους, ἐπλοῦθησα, ὁ τάλας λογισμὸς,
ψυχὴν κατεμόλυννα, ἀθέσμοις ἡδοναῖς, καὶ
σκότος κελκοῖ με ἀπογνώσεως· ἀγασόν μου
φέγγος, θεέ μου μετανοίας.

☆

Ἐν γυναιξί, σὺ μόνη ὄμοιωθῆς, ὃ ὑπερβαί-
μαστε Ἀγνή, τὸν ὀραϊότατον Λόγον ἀποκη-
σασα, τὸν ὑπερ πάντα φανέντα βροτοῦς ὄ-
ραϊόν αὐτόν σὺν ἐκδυσάπει τὸ εἰδεχθὲς κα-
θοραῖσαι, Παρθένε τῆς καρδίας μου.

☆

Οἱ Οὐρανοὶ τῶν Οὐρανῶν, καὶ τὸ ὕδωρ, τὸ
ὑπεράνω τῶν Οὐρανῶν, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε
τὸν Κύριον.

☆

Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις, σὺ
θεὸς μου, σὺ μου ἀγαλλίασμα, ὁ πατρικός
κόλπος μὴ λιπών, καὶ τὴν ἡμετέραν, πτω-
χεῖαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προφῆτῃ
Ἄββακοῖμ σοὶ κραυγάζω· τῇ δυνάμει σου δό-
ξα Φιλάνθρωπε.

☆

Ἰάσθητί μοι Σωτὴρ, πολλὰ γὰρ αἱ ἀνομίαι
μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε, δέο-
μαι· πρὸς σε γὰρ ἐδόθησα· καὶ ἐπάκουσόν
μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

☆

Ἡ ἀπειροκακὸς πληθὺς, ἔτι νηπιάζουσα φύ-
σις, θεοφροπῶς σε Βασιλεῖ, Ἰσραὴλ καὶ Ἀγ-
γέλων ἀνήγαγεν· Ἐπεφύνητε Κύριε, ὁ Θεὸς
ὁ τῶν Πατέρων, εὐλογητὸς εἰ.

ΚΑΤΑΛΟΓΙΑ

Ἐκίνησες, ἀφέντη μου, καὶ ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἅγιοι
μετὰ σου,
βασίλικά στήν στρατίαν σου, βάροςμα στήν
ὁδόν σου,

καὶ κόκκινα τραντάγυλλα τριγύρου στὰ μαλ-
λιά σου. (...)

★

Ἔδε πιττάκιν ὁ οὐρανὸς κι ἔδε γραμμάτα τ'
ἄστρον,
κι ἔδε φαρμακολιττακι τὰ 'χ' ἢ καρδιά μου
ἀπέσω. (...)

★

Ἀφὸν ἐστήθη ὁ οὐρανὸς κι ἐθμελιώθη ὁ κό-
σμος
κι ἐπεριφράθ' ἢ θάλασσα τὸ γύρο μὲ τὸν
ἄμιον,
ἐκ τότε, κόρη, σὲ ἀγαπῶ κι ἀκόμη δὲν σὲ τὸ
'πα. (...)

★

Κυρὰ διαμασκηνόχειλη κι λιγοπουγονάτη,
θαμιάζομαι ὅταν περπατῆς τὰ δένδρα δὲν ἀν-
θοῦσι.

★

Ἀφέντη, πρὶὸ φιλήσης με, πρὶὸ μὲ περιλαμ-
πάσης,
τὰ στενορῦμνια σ' ἔγιομαν, οἱ ἀδῆς δὲν σ'
ἐχωροῦσαν,
καὶ ἀφὸν ἐποίησε τὰ ἠθελες καὶ τὰ πολλὰ πε-
θύμας,
ἐγίνης κύρκας πέπανος κι ἐγίνης διωματάρης,
κι ἐγίνης ἀκατάδεκτος, διαβαίνεις ἀπὸ μπρός
μου,
διαβαίνεις, δὲν μᾶς χαιρετᾶς καὶ δὲν μᾶς
συντχαίνεις,
εἰς ἀκοιθειά μ' ἐφιλήσεσ καὶ σ' εὐθηνιά μ' ἀ-
φήσεσ. (...)

★

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ὅτι εἶδα το τὸ πράσινο τ'
ἀστάχιν,
γιατί κι ἡ κόρη πού ἀγαπῶ ματάκια πλουμι-
στά 'χει.

★

Ἔδῶ 'ς τούτην τὴ γειτονιά ἔναι δεντρό καὶ
τρῖζει,
καὶ ἀπὸ τὸ τρῖσιμα τὸ πολὺ εἰς τὴν καρδιάν
μ' ἐγγιζει.

★

Χριστέ, τί τὸν ὀρέγομαι τὸν κοκκινσκορο-
τάτο,
ὃ πῶχει καὶ στὸν κόρπον του τὸν μόσχον τὸν
ἀκράτο.

★

Δέντρο μου χρυσοπράσινο καὶ δροσερὴ μου
βρόση,
ὅταν σὲ θέλω θυμηθῆ τὸ στόμα μου ἀποφρῖσ-
σει.

Γ. ΣΑΡΑΝΤΑΡΗΣ

ΩΡΑΙΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

Μὲ πράσινα φύλλα στολισμένη
ἔρχεται μπροστά μου
Ἡ στιγμὴ
Ἐκείνη ὅπου βυθίζω τὸ κεφάλι

Ἡ μέρα ἀβουσοσιτάτικη
Ἡ θάλασσα ξυπνάει στὴν ἀπαλάμη
Ὁ ἥλιος ἀνεβαίνει στὰ βουνά
Καὶ νὰ ἡ ἀγάπη κρύβεται στὴν πᾶχνη
Νὰ τὰ πουλιά ξυγώνουνε τὸν ὕπνο
Ἐγέννησαν τὰ ζᾶ σ' ὅλη τὴ φύση
Ἐφόρεσε ὁ ἔρωτας κορώνα
Καὶ νὰ παιδιά πού εἶδαν τὴν εἰκόνα
Νὰ πρὸβατα πού μᾶς ἀκολουθᾶνε
Νὰ λαὸς πού γέμισε τοὺς δρόμους
Ἐφούντωσαν ὅλων τὰ μυαλά
Ἐνίκησε ἡ χαρὰ καὶ ξεχειλλίξει
Φέрте ποτήρια νὰ πιοῦμε στὴν ὑγεία σας
Ἐραῖοι καιροὶ καὶ ὠραιότατες παρθένες

ΜΙΛΩ

Μιλῶ γιατί ὑπάρχει ἕνας οὐρανὸς πού μὲ ἀ-
κούει

Μιλῶ γιατί μιλοῦν τὰ μάτια σου
Καὶ δὲν ὑπάρχει θάλασσα δὲν ὑπάρχει χώρα
Ὅπου τὰ μάτια σου δὲ μιλοῦν

Τὰ μάτια σου μιλοῦν ἐγὼ χορεῖω
Λίγη χλόη πατοῦν τὰ πόδια μου
Λίγη χλόη πατοῦν τὰ πόδια μου
Ὁ ἄνεμος φουσᾷ πού μᾶς ἀκούει.

ΤΗ Σ ΟΜΟΡΦΙΑ Σ

Ἡ πὸ γλυκεῖα παρθένα
Στολίζει τὸ διωμάτιο
Εὐφραίνει τὴν περισυλλογὴ

Ἄς ποῦμε πῶς εἴμαστε εἴμαστε εὐτυχεῖς

Κ' εἶναι ἡ σειρά μας
Νὰ βρεθοῦμε ἀθάνατοι
Νὰ φιλήσουμε τὴν ὁμορφιά
Στὰ χεῖλη
Καὶ στὸ λεπτό της φόρεμα

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΟΙΗΤΕΣ

Δὲν εἴμαστε ποιητὲς σημαίνει φεύγομε
σημαίνει ἐγκαταλείπομε τὸν ἀγῶνα
Παρατᾶμε τὴ χαρὰ στοὺς ἀνίδεους
Τῆς γυναίκες στὰ φιλιά τοῦ ἀνέμου
Καὶ στὴ σκόνῃ τοῦ καιροῦ
Σημαίνει πῶς φοβοῦμαστε
Καὶ ἡ ζωὴ μᾶς ἔγινε ἔξην
Ὁ θάνατος βραχνᾶς

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΣΟΛΩΜΟΥ

★ Οἱ ἀριθμοὶ παραπέμπον στὴν ἔκδοσι τοῦ
Λίνου Πολίτη.

7

κ σν αθανατι εσι θια
πον οτι θελις νμπορυσ
E a' vostri amor feconbità risponda
εις το καμπο ελευθερια
ματομνυ περτα